

[Veistrup.]

om, er at faa Laanene, Gælden nedskrevet, og jeg er i hvert Fald ikke i Stand til at se, at man skulde kunne hjælpe et nød-stedt Erhverv ved at tilbyde det Laan i stor Udstrækning.

Det var, synes jeg, en noget flot Bemærkning, det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) kom med, da han rettede en Opfordring til Regeringen om at træde i Samarbejde med Oppositionen, thi det er jo rigtigt, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Jensen [Aale]) sagde, at Venstre udtrykkeligt fremhævede, at naar man blot vilde gaa ind for den Ordning, som det ønskede — bevares —, saa var man villig til at forhandle. Ja, det tror jeg gerne — naar man blot kan faa sin Villie og faa sine Ønsker gennemført, er det ingen Sag at forhandle. Men det er ikke det, man i Almindelighed forstaar ved Forhandling.

Jeg for mit Vedkommende vilde ønske, at den Lov, der her er Tale om, maatte føre til, at der gaves Henstand i videst mulig Udstrækning, selvfølgelig hvor det er nødvendigt. Det skulde jo nødtigt være saaledes, at man tager Hus og Hjem fra Folk i de Tilfælde, hvor det kun drejer sig om Betaling af Renter for kortere eller længere Tid. Jeg vil gerne i denne Forbindelse tilføje, at der er en Væsenforskel paa, om det er Renter, eller det er Afdrag, det drejer sig om. Ingen kan være blind for, at i det Øjeblik vi giver Henstand med Renter, betyder det faktisk en Forøgelse af Gælden, idet de ganske simpelt lægges til Hovedstolen eller opføres som særlig Post paa Gælds-brevet — i alt Fald betyder det en forøget Byrde for Fremtiden, medens det samme ingenlunde er Tilfældet, naar det drejer sig om Henstand med Afdrag. Mit Haab er da dette, at man saa vidt muligt vil søge at faa Renterne ind, og at Debitorerne vil nøjes med at kræve Henstand for Afdragenes Vedkommende. I mange Tilfælde er det jo nemlig saaledes, at det er Afdragene, det er galt med. Alle ved, at for dem, der sidder med store Prioriteter, med 3die eller 4de Prioritet, er det først og fremmest Afdragene, det kniber med. I al Almindelighed udgør de Afdrag, som er stipuleret i Gældspapirerne, betydeligt mere end selve Renten. Det vilde være meget heldigt, om det kunde blive saaledes, at Folk i Almindelighed vilde være i Stand til at betale Renten og nøjes med at faa Henstand med Afdragene.

Jeg er ganske enig i, at Sparekasserne for Tiden i meget stor Udstrækning giver Henstand, men som Forholdene er, har

Skyldnerne ingen Ret til at kræve Henstand, og det er denne Ret, jeg synes, man skal give dem, for at de kan gøre den gældende overfor uforstaaende og vrangvillige Kreditorer.

Jeg forstod paa det ærede 7de Medlem for 6te Kreds, da han talte om de tomme Hænder, at han ønskede, at Staten skulde indblandes i alt dette. Ja, det er ganske det samme Krav, som rejstes under Behandlingen af Akkordloven, men naar man den Gang spurgte ærede Medlemmer, hvor meget det kunde komme til at dreje sig om, anede de i Virkeligheden intet derom. Vi gik imod det den Gang, og det gør vi fremdeles. Een Ting er, at man gaar ind for en Hjælp til nødstedte Landmænd med et fikseret Beløb, et Beløb, man kan overskue, selv om det er stort, en anden Ting er at gaa ind med en Garanti for saa kolossale Summer, som det vil komme til at dreje sig om, naar det gælder Renter og Afdrag — der kan neppe være Tvivl om, at det vil blive ganske overordentlig store Summer. Pengeinstitutterne og de private Kapitalejere, som her har den store Interesse, vilde være yderst daarligt tjent med i Øjeblikket at overtage Landejendommene som Panthavere, og det forekommer mig derfor, at man ogsaa har Ret til at stille Krav til dem.

Men hvis man nu gaar ind i en saadan Garanti, som Venstre ønsker, hvorledes vil man saa fremskaffe de store Beløb, der skal til? Den ene Dag rejser Venstre Landet rundt og siger: Vi skal have en Nedsættelse af Skatterne, og den næste Dag siger de: Staten skal betale. Der er jo ingen saglig Konsekvens i det Standpunkt, ingen Overensstemmelse mellem de to Krav, der her stilles. Hvis Staten skal betale, maa man ogsaa gøre Rede for, hvor Pengene skal komme fra. Derfor anser jeg hele denne Tale for politisk Agitation og ikke for noget som helst andet, der er ingen Realitet i den. Vi vil i hvert Fald ikke være med til at foregøgle Befolkningen, at det skulde være muligt for Staten at garantere for de Beløb, der her bliver Tale om, og saa samtidig rejse rundt og fortælle, at Skatterne skal ned. Det er fuldkommen selvmodsigende.

Hvad Lovens Administration angaar, gjorde den højtærede Justitsminister jo udførligt Rede herfor, og jeg skal derfor ikke komme ind herpaa, men blot udtale det Haab, som ogsaa blev udtrykt af andre Talere — selv om de bilagde det med Udtalelser, der ikke syntes at love godt for Haabets Opfyldelse —, at det maa lykkes at naa til et positivt Resultat. Man kan være overbevist om, at Forholdene rundt